

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 09/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 818

“SÁT ĐẠO DÂM VỌNG TỬU - ĐÂY LÀ NHÂN KHỔ LỚN NHẤT”

Thế gian có Sinh – Lão – Bệnh – Tử, đây là những cái khổ chắc thật mà người thế gian chúng ta không thể tránh khỏi. Nhưng có những việc chúng ta làm khiến cho chính mình vốn dĩ đã khổ lại càng khổ thêm. Đó chính là sát (*gây ra nghiệp sát, tạo nghiệp sát*), đạo (*trộm cắp*), dâm (*dâm dục*), vọng (*nói dối*), tửu (*uống rượu*). Ngoài những cái khổ căn bản không thể tránh khỏi của con người thì con người lại tự tạo thêm khổ cho mình vì Sát – Đạo – Dâm – Vọng – Tửu. Có nhiều người cứ kêu than rằng họ khổ quá nhưng nguyên nhân họ khổ là từ dâm, từ tửu. Họ đang sống giàu sang, có địa vị xã hội thì bất ngờ chúng ta thấy tin tức họ bị điều tra, bị ở tù vì trộm cắp.

Hòa Thượng nói: **“Sát – Đạo – Dâm – Vọng – Tửu là cái nhân khổ lớn nhất, là nguyên nhân tạo cho người ta khổ thêm chồng chất, bên cạnh cái khổ của Sinh – Lão – Bệnh – Tử”**. Có rất ít người thấy được nguyên nhân khổ nên họ không biết cách giải quyết. Nếu chúng ta không học Phật thì chúng ta không thể biết nguyên nhân làm cho cuộc đời mình càng lúc càng thêm đau khổ. Một gia đình đang đầm ấm thì tự nhiên nhà tan cửa nát, con cái ly tán do tà dâm, chồng hoặc vợ có tình ngoài, tạo ra sự oan nghiệt. Cho nên đến khi gặp sự khổ đau, họ chỉ cầu xin Phật mà không hiểu tại sao cuộc đời lại khổ như vậy, không hiểu cuộc đời khổ do đâu. Khổ thì phải có nguyên nhân, từ nhân mới trở quả.

Phật dạy chúng ta trì giới. Trì giới chính là đoạn cái nhân khổ. Không sát, không đạo, không dâm, không vọng, không tửu thì dù sống giữa sự bất an, chúng ta vẫn được an ổn. Giữa cuộc đời đầy khổ đau, chúng ta muốn an ổn thì không có cách nào khác ngoài việc chúng ta phải gìn giữ những giới cấm mà Phật đã răn dạy chúng ta. Có những khổ đau do phóng túng, túng tình, tùy tiện. Nếu chúng ta không làm như vậy thì chúng ta sẽ không có những cái khổ này.

Hòa Thượng nói: **“Phật chế định giới luật cho chúng ta. Đó gọi là căn bản đại giới, giới luật. Thực tế mà nói, những điều căn bản nhất chỉ có bốn thứ chính là Sát – Đạo – Dâm – Vọng. Giới luật của nhà Phật có thể phân thành hai loại gồm chỉ trì và tác trì”**.

CHỈ TRÌ: “Chỉ” là “cấm”, “trì” là “làm”, “chỉ trì” là cấm làm, đình chỉ làm những việc ác. Thí dụ sát sinh, tà dâm, vọng ngữ là cấm giới, chúng ta nhất định không được phạm, dừng lại, không được làm. Thế gian này biết bao nhiêu người phạm phải bốn điều căn bản này mà dẫn đến hệ lụy, tạo ra rất nhiều khổ đau cho đời này, đời sau và nhiều đời khác.

TÁC TRÌ: “Tác trì” là đối với những việc có lợi ích cho chúng sanh, có lợi ích cho xã hội thì chúng ta phải nên làm. Nếu chúng ta chỉ giữ giới, đối với việc của chúng sanh thì chúng ta thờ ơ, không làm việc lợi ích cho chúng sanh thì chúng ta “*độc thiện kỳ thân*”. Chúng ta không làm việc ác nhưng phải gắng nên làm việc thiện! Nếu chúng ta cho rằng “*chỉ cần không làm việc ác là được, việc thiện thích làm thì làm, không làm thì thôi*” thì sai rồi! Nếu việc chân thật vì lợi ích chúng sanh, vì lợi ích xã hội thì chúng ta phải tích cực làm! Rất nhiều người học Phật nhưng “*độc thiện kỳ thân*”, chỉ nỗ lực vì chính mình, chỉ cần mình tốt là được, không nỗ lực vì người khác. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **Việc gì vì lợi ích chúng sanh, vì lợi ích xã hội thì chúng ta phải nỗ lực làm!**

Tổ Sư Đại Đức cũng đã làm biểu pháp cho chúng ta. Các Ngài tự tu hành giải thoát, có thể đạt phẩm vị cao hơn nhưng vì tiếp tăng độ chúng, làm những việc lợi ích chúng sanh cho nên bị động tâm, khiến phẩm vị có thể thấp hơn nhưng các Ngài vẫn làm. Đó chính là hi sinh phẩm vị. Tinh thần của Phật giáo Đại Thừa là như vậy, chính mình không ngừng hoàn thiện bản thân nhưng không ngại khó khi làm việc vì lợi ích chúng sanh. Nhiều người học Phật nhưng lại chọn giải pháp an ổn, an toàn cho bản thân.

Hòa Thượng nói: “***Phật không cố ý chế ra giới luật của nhà Phật để ràng buộc, thúc ép chúng ta, khiến chúng ta nghe rồi khiếp sợ. Đó là bảo chúng ta chân thật hiểu rõ: Nếu không đoạn trừ Sát - Đạo - Dâm - Vọng thì bạn không cách nào tránh được nhân khổ của ba đường. Bạn tạo nhân thì nhất định bạn sẽ tiếp nhận quả. Làm gì có chuyện bạn tạo nhân rồi mà bạn mong muốn không nhận quả!***”

Phật nói ra để chúng ta biết nguyên nhân của khổ từ đâu mà ra. Chúng ta tự quán sát lại con người sống ở thế gian này, cái khổ là từ ở nơi Sát – Đạo – Dâm – Vọng. Nếu chúng ta đã tạo ra nhân rồi thì chắc chắn phải nhận lấy quả. Phật muốn chúng ta không phải nhận quả khổ nên Phật chỉ ra cho chúng ta cách tránh.

Hòa Thượng nói: “***Cho dù bạn làm được đến mức không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu, bạn làm rất tốt rồi nhưng tâm bạn không thanh tịnh thì cũng không được lợi ích. Nếu tâm bạn không thanh tịnh thì bạn vẫn không thể liễu thoát sanh tử, không thể ra khỏi luân hồi. Trên tinh thần Phật giáo Đại Thừa, chúng ta phải từ ở nơi tâm mà làm. Bạn trừ hẳn năm gốc khổ từ ở nơi tâm của mình thì tâm của bạn mới thanh tịnh. Vậy thì bạn mới có thể siêu vượt được sinh tử luân hồi***”.

GIỚI TÁNH: Phật giáo Đại Thừa thì tu ở nơi tâm. Đối với Đại Thừa, khởi tâm niệm Sát – Đạo – Dâm – Vọng thì đã là phạm rồi, khi chúng ta khởi tâm thì tâm hết thanh tịnh rồi. “*Giới tánh*” là nghĩ đến đã là phạm.

GIỚI TƯỞNG: Tiểu Thừa thì tu ở nơi tướng mà không chú trọng tu tâm. “*Giới tướng*” là phạm giới rồi mới là phạm.

Có một vị tu hành khi đi đò qua sông gặp cô gái lái đò xinh đẹp. Khi trả tiền qua đò, cô lái đò đòi vị tu hành phải trả 4 đồng trong khi người khác chỉ phải trả 2 đồng. Vị tu hành hỏi tại sao thì cô gái trả lời: “*Vì Thầy nhìn em trong khi những người khác không nhìn nên Thầy phải trả thêm 2 đồng*”. Vị tu hành cũng không dám nói dối là mình không nhìn vì nói dối lại phạm thêm tội. Lần sau khi đi đò, vị tu hành không nhìn cô gái nữa mà quay đi chỗ khác. Nhưng khi trả tiền qua đò, cô gái lại đòi vị tu hành phải trả 6 đồng. Vị tu hành hỏi lý do thì cô gái trả lời: “*Hôm trước Thầy nhìn bằng mắt, hôm nay Thầy nhìn bằng tâm nên Thầy phải trả thêm 4 đồng*”. Đó là tánh giới và tướng giới. Nhìn bằng mắt (*tướng giới*) thì tội nhẹ hơn, nhìn bằng tâm (*tánh giới*) thì tội nặng hơn.

Hòa Thượng nói: “***Đại Thừa là luận tâm, không luận sự. Tiểu Thừa là luận sự, không luận tâm. Tâm của người Đại Thừa, khởi tâm động niệm là chánh đại quang minh, chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Đó là những điều mà tâm người Đại Thừa hướng đến. Còn hạnh của người Đại Thừa là nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên, niệm Phật***”.

Nhiều người nói: “*Tu khó quá! Không làm được!*”. Nhưng ban đầu, chúng ta cứ bắt đầu làm từ vài phần trăm, sau đó cứ nhích dần lên rồi sẽ được. Chỉ có người không làm chứ không phải là “*không làm được*”. Chúng ta thật làm thì sẽ làm được. Có người tiến bộ nhanh, có người tiến bộ chậm, có người không tiến mà lùi vì họ không làm. Thật ra ở thế gian, tinh thần và khởi tâm động niệm của người quân tử cũng giống như một người Đại Thừa, chánh đại quang minh, nói và làm đều tương ứng. Ý nghĩ của họ rất chánh đại quang minh, không tà vạy. Người học Phật mà ý niệm không đường đường chánh chánh thì tâm người đó không phải là người học Phật.

Hòa Thượng nói: “***Đại Thừa Bồ Tát Giới luận tâm, không luận sự. Bồ Tát Giới kết tội từ ở nơi khởi tâm động niệm, không kết tội ở trên hành động cho nên Bồ Tát Giới rất khó***”. Tu Bồ Tát Đạo là khó! Có rất người cho rằng thọ Bồ Tát Giới sẽ tạo nhân làm Bồ Tát để trở thành Bồ Tát nên rất nhiều người đi thọ Bồ Tát Giới rồi tự cho rằng mình sẽ là Bồ Tát. Phải thật làm thì mới trở thành Bồ Tát, không thật làm thì không thể trở thành Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: “***Lão Cư Sĩ khuyên người ta quy y Tam Bảo, khuyên người ta nên quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng chứ không khuyên người ta thọ trì Ngũ Giới vì họ không làm được. Cả đời của tôi không khuyến khích người ta xuất gia mà chỉ khuyên người ta học Phật, quy y Tam Bảo, quy y Giác, quy y Chánh, quy y Tịnh***”.

Có nhiều người khuyên người khác nên thọ Bồ Tát Giới, nên mở tâm rộng lớn mà cúng dường thật nhiều. Đó chỉ là một góc! Khởi tâm động niệm phải thuần thiện, thuần tịnh, trong ý niệm không có Sát – Đạo – Dâm – Vọng – Tửu, không có ý niệm chiếm tiện lợi của chúng sanh vì có ý niệm đã là phạm.

Hòa Thượng nói: “***Giới Đại Thừa, thực tế mà nói không phải là người sơ học có thể làm được, cũng không phải là người thông thường có thể làm được. Cho nên chúng ta nhất định phải từ nơi sự***

tướng mà tu tập. Phải thật làm! Bạn thật làm thì bạn mới chân thật xa lìa được nhân của khổ. Bạn không thật làm thì bạn không thể xa lìa, không thể tránh được nhân khổ”.

- Phật dạy chúng ta không sát sanh thì chúng ta nhất định không sát sanh.
- Phật dạy chúng ta không trộm cắp thì chúng ta nhất định không trộm cắp.
- Phật dạy chúng ta không tà dâm thì chúng ta nhất định không tà dâm.
- Phật dạy chúng ta không vọng ngữ thì chúng ta nhất định không vọng ngữ. Trong vọng ngữ có nói dối, nói lười đời chiều, nói lời hung ác và nói lời thù dật. Ngày ngày chúng ta phạm phải tội nói lời thù dật. Người ta vừa phát biểu xong, chúng ta nói “*cảm ơn sự chia sẻ quá tốt của anh chị!*” nhưng sự chia sẻ đó có thực sự “*quá tốt*” không hay bạn chỉ nói lời khen để làm vừa lòng mọi người, chỉ nói khéo nói tròn câu?
- Phật dạy chúng ta không uống rượu thì chúng ta nhất định không uống rượu.

Phật pháp khác thế gian học, khác biệt tất cả tông phái khác ở chỗ chúng ta học Phật thì phải thay đổi, phải cải đổi tâm hạnh của mình. Thế gian học và các tông phái khác không nhắc đến sự thay đổi tâm hạnh. Phật không bảo chúng ta ỷ lại, nương nhờ ở nơi Phật mà dạy chúng ta chính mình phải cải đổi, tự làm mới. Chúng ta muốn làm được thì phải tuân theo những lời khuyên bảo của Phật.

Có những người học Phật nhưng vẫn sát sanh, vẫn trộm cắp, vẫn tà dâm, vẫn vọng ngữ, thậm chí vẫn uống rượu. Có những người nói pháp như hoa trời rơi rụng, khiến người khác mê mẩn nhưng họ vẫn ăn thịt, vẫn tà dâm, vẫn vọng ngữ, thậm chí vẫn uống rượu. Đối với những điều cấm kỵ này, trên là Chư Phật Bồ Tát, dưới là những người mới phát tâm tu, tất cả đều phải gìn giữ. Có nhiều người không nhận ra điều này, họ cho rằng người đó đạo cao đức trọng rồi thì không cần giữ giới: “*Chúng sinh phạm phư mới biết tu mới cần phải giữ giới! Ta là người đã chứng đạo rồi nên không cần quan tâm những điều này!*”. Không thể có việc này! Người có đạo càng cao, đức càng trọng thì giới luật càng phải tinh nghiêm. Hòa Thượng nói: “***Những căn bản đại giới này, chúng ta tuyệt đối phải dưng giữ, phải phụng trì, phải làm theo một cách hết sức chặt chẽ***”.

Tôi làm nông, hàng ngày cũng khiến cho chúng sanh bị chết, bị thương tổn. Tôi cuốc đất khiến cho một con rắn nhỏ bị bất tỉnh, tôi liền đưa nó ra chỗ khác, cho nó uống nước, đến khi nó tỉnh thì nó bò đi. Khi cuốc đất mà gặp tổ kiến thì tôi chờ hôm sau, hoặc hôm sau nữa đến khi đàn kiến đi hết thì tôi mới cuốc tiếp. Khi bước đi, nhiều khi tôi giẫm lên các loài côn trùng nhỏ vì không nhìn thấy chúng, nhưng nếu nhìn thấy chúng thì nhất định tôi sẽ tránh. Khi thấy một con vật đang cố vùng vẫy trên mặt nước, dù đang ăn hay đang làm việc gì tôi cũng dùng cây nhắc nó lên. Cho dù gặp bất cứ loài nào đang gặp nạn, kể cả các loài trùng sâu, đĩa, tôi cũng cố gắng giúp chúng sống chứ không phải là loài gì mình ghét thì mình để nó chết. Đó là tâm nhất định không giết hại chúng sanh. Đạo càng cao, đức càng trọng thì những việc này càng phải tinh nghiêm hơn.

Hòa Thượng nói: **“Tổ Ân Quang khi còn trẻ, nơi Ngài ở có trùng, muỗi, gián quấy nhiễu nhưng khi Ngài lớn tuổi, tu hành lâu năm rồi thì những loại trùng nhỏ không hề có một con”**. Các Ngài để cửa mở, ngủ không mắc màn nhưng không có con muỗi nào vì các Ngài đã đạo cao đức trọng rồi thì các trùng nhỏ cũng kính trọng mà tránh đi. Chúng ta hiểu rằng người học Phật giáo chân chính luôn thúc liễm thân tâm của chính mình.

Có những người khuyên chúng ta cứ phát tâm cúng dường nhưng họ không cần biết tiền cúng dường từ đâu ra. Họ gặp mặt chúng ta, gọi chúng ta là **“Bồ Tát”** trong khi chúng ta vẫn sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ. Như vậy thì không thể gọi là **“Bồ Tát”**. Người thế gian đa phần không thích nghe những lời nhắc nhở này vì họ cảm thấy không vui. Họ chỉ thích nghe người khác khen họ có phước báu rộng lớn, tương lai được làm người Trời, đời đời ở chôn Nhân Tiên không bị đọa lạc.

Hòa Thượng phân tích: **“Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu vẫn chưa đủ vì bạn giữ giới tinh nghiêm thì bạn mới chỉ có phước. Tâm bạn phải thanh tịnh thì lúc đó mới có công đức. Tâm thanh tịnh mới giúp bạn vượt sinh tử, thoát luân hồi”**.

Người học Phật phải chỉ trì, phải giữ gìn những giới luật mà Phật răn dạy. **“Tác trì”** là đối với những việc lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho xã hội thì chúng ta phải tích cực nỗ lực mà làm. Rất nhiều người chỉ dừng lại ở chỗ **“chỉ trì”**, giữ tốt giới luật mà nhà Phật yêu cầu nhưng họ không làm được **“tác trì”**, thấy người làm những việc **“tác trì”** thì họ cho rằng làm như vậy là xen tạp. Hôm trước có một số người tu niệm Phật đến nói với học trò của tôi: **“Sao anh không lo niệm Phật mà suốt ngày trông rau rồi mang đi cho người ta?”**. Tôi nói: **“May là chúng ta chỉ tặng rau cho người ta, nếu chúng ta bán rau thì họ còn nói nữa”**.

Bài hôm nay, chúng ta phải nhớ hai điểm quan trọng:

1. **Giới luật của nhà Phật có “chỉ trì” và “tác trì”**. **“Chỉ trì”** là gìn giữ những việc quy định không được làm. **“Tác trì”** là nỗ lực làm những việc vì lợi ích chúng sanh.
2. Hòa Thượng dạy: **“Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu vẫn chưa đủ vì bạn giữ giới tinh nghiêm thì bạn mới chỉ có phước. Tâm bạn phải thanh tịnh thì lúc đó mới có công đức. Tâm thanh tịnh mới giúp bạn vượt sinh tử, thoát luân hồi”**.

Đa phần người học Phật không hiểu giới luật của nhà Phật có **“chỉ trì”** và **“tác trì”**, cho nên họ chỉ biết **“chỉ trì”**, lo giữ giới tinh nghiêm nhưng không làm những việc lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội. Không làm những việc này thì đã là phạm, đã làm tâm Bồ Đề của chúng ta bị thui chột. Trên **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, Phật dạy: **“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”**. **“Phát tâm Bồ Đề”** mà không **“một lòng chuyên niệm”** hoặc chỉ **“một lòng chuyên niệm”** mà không **“phát tâm Bồ Đề”** cũng đều không được. Cả hai việc này phải **“tương thành tương bổ”**. Chúng ta một mặt trì niệm câu **“A Di Đà Phật”** nhưng đối với những

việc chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta vẫn nỗ lực làm, không thờ ơ. Rất nhiều người thờ ơ với những việc lợi ích chúng sanh.

Chúng ta mở lớp học văn hóa truyền thống, mở lớp học cách ứng xử chuẩn mực của người xưa, dạy các con chuẩn mực làm người. Vậy mà họ nói là chúng ta xen tạp. Thậm chí khi họ thấy chúng ta dạy con người ta tốt mà họ vẫn khuyên chúng ta trả con cho người ta để lo niệm Phật. Họ mà vãng sanh Cực Lạc được thì Cực Lạc chứa tội phạm. Họ rất tùy tiện, họ không nhìn thấy chúng ta vẫn niệm Phật tốt, vẫn làm tốt việc chúng sanh. Chúng ta làm được cả hai việc như vậy thì quá tốt rồi! Họ “*tự vĩ vi thị*”, tự cho mình là đúng, là biết. Chúng ta niệm Phật vẫn tốt, dạy con người vẫn tốt, không có chướng ngại.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!